

— «Разбира се, отговори генерала; — ако вие бждете щастливъ да достигнете до барона, то помолете го да ме поддръжи, щото азъ да мога да си събера поне остатъцитѣ отъ моята бригада. Що се отнася до нова атака, — то за нея не трѣбва и да се мисли».

.....

«Моя докладъ произведе дълбоко впечатление на барона Криденера.

— «Вземете, каза ми той, единъ баталионъ отъ Серпуховския полкъ и го отведете при генерала Шилднеръ-Шулднера».

«Въ 7 ч. вечерята, слѣдъ като изпълнихъ възложеното ми поръчение, азъ се върнахъ назадъ. Огъня не спираше, не отслабваше нито на минута, както около насъ, така и при князь Шаховски. Виждаше се, че неговитѣ войски започнаха да се отдърпватъ. Очевидно, сражението бѣше изгубено за насъ».

«Драгий приятелю, обърна се въ това врѣме къмъ мене полковникъ Галляръ, — ето минутата, въ която, ако това бѣше у насъ, главнокомандующия би се доближилъ къмъ своята кавалерия и би ѝ извикалъ: атакувайте! или ние сме . . . . («Chargez! ou nous sommes f... us!»). Ето какъ ние изгубихме въ 1870 г. своята храбра кавалерия».

«Полковникъ Галляръ бѣше кавалеристъ и тѣломъ и духомъ; той страстно обичаше своя родъ оружие и при бесѣданията често пжти се повръщаше къмъ онова плачевно употребление на кавалерията, което французитѣ били направили въ врѣме на франко-пруската война. И дѣствително, полковникъ Галляръ се обърна къмъ менъ съ горѣказанитѣ думи въ онзи моментъ, когато трѣбваше да се пусне въ атака не нашата, а турската кавалерия противъ насъ. Трѣбваше